

# A.7. Den germanske tidens betydning for vår verdensanskuelse.

Fra arvelæren vet vi at et barn arver halvparten av sine egenskaper fra moren og halvparten fra faren. Ved blanning av høgerestående og laverestående individer vil barnet ikke no opp til det høgerestående individs kvalitet, men det vil ligge mellom de to yttergrensene, bortsett fra eventuelle andre dårlige følger som en slik blanding kan få. Vitenskapen har bevist at raseblanning nedsetter motstandsevnen mot sykdommer. Når så en rase har flere attråverdige egenskaper, slik som den nordiske rasen har, er det jo ganske klart at den ved å blande seg med andre som ikke har disse egenskapene, må få barn som står tilbake for det nordiske menneske i slike egenskaper. Her kommer vi da inn på en lov som krever at blodet må holdes rent, det må bevares for slekten, for folket. Vi har jo nok av beviser for at det nordiske menneske har gått til grunne fordi det ikke har tatt vare på sin egenart, og vi har sett hvorledes den skapende fantasi er forsvunnet samtidig.

Dette er jo i grunn ganske naturlig når vi bare tenker oss om. "Det gis så mange tusener av Kolumbi egg", sier Adolf Hitler, et sted: "det er bare synd at det er så få Kolumbusser". Når vi blir oppmerksom på løsningen av et problem, da kan vi gjøre eksperimentet etter. Vi har bare ikke tenkt på det før. Naturen foretar alltid et utvalg, den velger ut de sterke til å føre livet videre. Vi kan lære mye av naturen her. I kampen for det daglige brødet går det syke og svake under, det har ikke kraft nok til å hevde seg. Vi kan se på slektens forplantning hos dyrene. Se på hingstekampene, elgen om høsten, tiurslagsmål og hva en vil. Er det ikke en naturlov som driver dyrene til å slåss for hunnen? Er det ikke naturens mening at det bare er den sterke som skal bære slekten videre, få forplante seg?

Kampen vil alltid være et middel til å gagne sunnheten og motstandskraften hos arten og på det vis bli årsaken til at den utvikler seg høyere. Sammenlikn med utviklingslæren fra tidenes morgen. Naturen ønsker ikke en parring mellom svakere og sterkere enkeltvesener av samme art. Hvor mye mer må da ikke parring mellom individer av forskjellig rase være synd mot naturlovene. Hele naturens urgamle utvalgsprosess for å gjøre rasen stadig mer fullkommen kan da med et slag være fåfengt. Vi ser da også at naturen reager kraftig mot bastardiseringen. Ved de fleste store synder på raseblandings område reagerer natyren som regel på den eneste riktige måten, nemlig ved at bastarden, den unaturlige kryssingen blir steril, den mister evnen til å forplante seg. Dette er den rent biologiske side av saken. Når det som hos menneskene også spiller inn en masse åndelige og sjelelige forhold, blir problemet selvsagt meget komplisert. De fleste raser er ikke mindreverdige under sine naturlige livsforhold, idet de som regel er den rasen som naturen har utvalgt for de bestemte forholdene. Derfor spiller dette også inn når det gjelder de av våre forfedre som reiste til varme himmelstrøk og la riker under seg der. De egentlige innvånere i disse landene var under disse naturforhold sterkere enn våre nordiske forfedre. Dette var også medvirkende ved det nordiske blodets ødeleggelse ved siden av nednivelleringen av den nordiske rasen gjennom blodsblandingen. Men disse andre folkeslag har heller ikke alltid godt av innblanding av fremmed blod. Rasen driver det nemlig alltid lengst når blodet er rent. Det gjelder hvilkensomhelst rase under dens naturlige livsbetingelser. Vi kan se det på lappene, samene her heime, Enten det er på Finnmarksvidda eller Rørosvidda har de sin egenart så lenge blodet deres holdes rent. Men får lappen et innslag av nordisk blod i seg er han ikke lenger noe annet enn en bastard, enda nordmennene og lappene i disse strøkene jo lever under nesten de samme livsvilkårene.

## 2

Bastarden får et splittet sinn, han får noen egenskaper i arv fra hver av rasene, og sinnslidelser er meget ofte resultatet. Rent biologisk er også forskjellen så stor mellom de to rasene at avkommet ved denne raseskjendelsen som regel er belempret med store biologiske misvekster, således forekommer kjertelforstyrrelser meget ofte.

Resultatet av blanding av fjerntstående raser er altså at:

A. Nivået til rasen synker, egenarten tapes.

B. Rasen går både åndelig og legemlig tilbake med det resultat at

C. motstandskraften mot sykdom(synker) minker.

Det nytter altså ikke ustraffet å synde mot livslovene.

De evige naturlovene kjenner vi og erkjenner vi. Vi kan tilpasse oss dem, avpasse oss og vår livsførsel etter dem slik at mange tror vi behersker dem. Men i virkligheten sørger vi bare for ikke å komme i konflikt med naturlovene, og når mennesker i overmøt eller dumhet lager til konflikt her, da er det menneskene det går ut over.

Den kraftigste protest mot bastarden jeg har sett hos noen raseforsker er en uttalelse av Agasi. Han sier: "Den som tviler på at rasekryssing er av det onde, og av misforstått menneskekjærlighet vil rive ned skrankene mellom rasene, han behøver bare å komme til Argentina. Han kan simpelthen ikke benekte den skade som skjer ved rasenes sammensmelting, som her er sterkere enn i noe annet land på jorden, og tilintetgjør de beste egenskapene både hos de hvite, negrene og indianerne, mens en ubestemmelig bastardtype uten legemlig og åndelig energi blir tilbake." Den fiksjonen som noen tror på at ved stadig sammensmelting av forskjellige raser vil det til slutt bli en konstant kryssing, er helt på villspor. En slik gjennomført blodsblending vilde tvertimot medføre en indre ulikhet av uhyggelig variasjonsbredde, noe som menneskeheten ikke på noen måte er tjent med. Og vi, det nordiske menneske taper på ~~vix~~ hvilkensomhelst raseblanding. No har vi heldigvis endelig fått myndigheter som vil ta vare på vår egenart, og de nye innvandringsbestemmelsene vi har fått sørger også for å forskåne oss for kinesere, jøder og negrer som "norske borgere".

Den organiserte rasepolitikken fra samfunnets side deles i to forskjellige avsnitt, den negative og den positive. Den negative består i at raseblanding forhindres og at arvelig belastede forbys å formere seg. Forbudet mot fremmed innvandring er allerede kommet, jødeproblemet er også løst biologisk ved at de jødene som var her i landet er eksportert, og når forhåpentlig sterilisasjonsloven blir satt inn mot de neger- og jødeblandingene vi allerede har, skulde vi komme godt på veg mot en renere rase. Men det er i enkelte familier også arvelig belastede, arvelige sykdommer, sinnslidelser osv. Her kan sterilisasjonsloven brukes, liksom den i stadig større grad settes inn mot forbryterslekt og asosiale individer. De som hører inn under disse gruppene får leve sitt liv ut med pleie som for syke forøvrig. Men de får ikke høve til å forpoante sitt syke arvestoff videre.



I årene som kommer vil dette apparatet blimstadig mer effektivt, og vi har forskere som påstår at i løpet av ~~100~~ 100 år behøver vi ikke sinnsykeasyler mer.

Den positive rasepolitikken går ut på at det gode arvestoffet gis de best mulige forhold for forplantning av rasen. I lange tider og da særlig i den siste mennekealderen, forsømte myndighetene å passe på å la de sunde menneskene få høvelige forhold til å stifte familie og sette sunde barn til verden til gagn for folkets evige liv, samtidig som de dekket for og pleiet alt sykt i humanitetens navn. Disse forhold blir det rettet på i den nasjonal-sosialistiske staten. Staten må som våre gamle forfædre igjen gjøre rasen og slekten til midtpunktet i folkets liv, staten må sørge for at rasen holdes ren. Vi må med andre ord verne ~~vår~~ vår egenart. Staten må sette barnet i høgsetet fordi ~~det~~ det er nasjonens høyeste gode.

La oss no se litt på historien igjen når det gjelder kultursamfunnernes rasepolitikk, kanskje vi kan lære noe av dem på dette feltet også. Vi har allerede sett at menneskegrupper, samfunn gjennom hundrer og tusener av år har kunnet bevare sin egenart og tradisjon mot all innblanding. Vi må derfor ta historien til hjelp for å finne ut hva som holdt og holder disse folkeslagene i live, hva som nærer dem, fremmer dem og holder dem samlet.

Vi ser med en gang at verdenshistoriens kamp har dreiet seg om slektens utforming. Når vi her taler om tradisjon, må vi ikke blindt gjøre akkurat som de gamle gjorde. Tradisjon er nemlig ikke etteraping, det er det motsatte. Vi må ikke idag gjøre det som de gamle gjorde, vi må spørre oss hva de gamle vilde ha gjort såsant de hadde levet idag. Tradisjon er å følge de gamle i deres stadig streben etter forbedringer, en kamp for framskritt. Blir den til noe annet, stivner vi bare i gamle former. Men la oss se på hva de gamle kulturfolkene har gjort når det gjelder å verne om nasjonens liv.

Kina fortjener fra rasehygienisk standpunkt oppmerksomhet framfor alle andre nasjoner. Kineserne er det aldste av alle nolevende kulturfolk. Gjennom årtusener har det hevdet sin åndelige og legemlige kraft usvekket uten å vise tegn på degenerasjon den dag i dag. Og hver gang et erobrerfolk har seiret militært over dette folket og har søkt å gjøre seg til dets herrer, har dette herredømmet vart en stakket tid. Etter noen få generasjoner er de alle sammen blitt kinesere, de er blitt assimilert opp i Kina selv. Kineserne er det klassiske eksempel på at et folks elde ikke har noe med biologisk svakhet eller forfall å gjøre. En annen side av saken er at vi synes kineserne er stivnet til fordi deres kultur er så artsfremmed og egenartet at vi ikke forstår den. Når engang de amerikanske og engelske kapitalinteresser blir skjaltet ut, slik at Kina igjen kan få være seg selv fullt ut igjen og ikke bare skal være en melkeku for jødekapitalen, vil nok Kina vokse opp igjen og få en ny blomstringsperiode. Den kinesiske livslæren kretser om slekt og familie som tilvarets midtpunkt. Familien må bestå, så mange sønner som mulig må settes inn i verden, det er det første og største bud i den kinesiske foreldrekultur. Barn er attens arvbærere i framtiden og de er f farens glede og støtte i hans alderdom.

Den kinesiske livslæren kretser om slekt og familie som tilværets midtpunkt. Familien må bestå, så mange sønner som mulig må settes inn i verden, det er det første og største bud i den kinesiske foreldrekulturen. Barn ~~settes~~ er ættens arvebærere i framtiden og de farens glede og støtte i hans alderdom.

Kineserens dype<sup>ste</sup> ærefrykt gjelder de ærverdige gamle og de avdøde, forfedrene. Familieoverhodet hersker med patriakalsk makt. Barna underkaster seg villig hans overherredømme, og manglende pietet tåles heller ikke. Å bli foreldre selv og nyte samme ærefrykt som de selv yter, det er de unge kineseres mål. "Å dø uten etterkommere er det verste av alt", sier en av kinesernes største lærde. Og Kon-Fu-Tse, den største kinesiske vismann sier: "Barne6 nes kjærlighet er alle dyders utkilde, den søylen som læren om den gode vandel hviler på."

Slektskapsgifte har funnet sted gjennom århundrer og finner framleis sted. Dette framgår av den kjennsgjerning at i hele Kina eksisterer bare 500 familienavne tiltross for befolkningens størrelse er på 400 millioner mennesker. Det viser seg altså at i en renraset befolkning er forbindelser mellom slektninger, ihvertfall i Kina hvor de svakelige barna dør ut før de får høve til å forplante seg, oftest uskadelig. Barnedødeligheten er jo som kjent meget høy i Aust-Asia. De høgest-stående ~~familie~~ befolkningslagene holder slektslovene kanskje enno høyere i ære enn de laverestående, og de har iethvertfall absolutt flere barn. Alle mødre setter sin ære i å amme barna sine selv. Sedeligheten står meget høgt. Allerede Plinius, den kjente romerske historieskriveren bemerket følgende: "I dette store landet ser en ingen utsvevende kvinner, ingen som krenker ekteskapet, ingen tyver, ingen mordere og derfor heller ingen myrdede."

Kineserne dyrker ingen hinsidig guddom. De har sine husguder, slektsguder, men en som vil hedre disse slektsgudene, som vel opprinnelig er de første forfedrene deres på samme måten som våre gamle æser, må først og fremst skaffe slekten sønner, og han må dyrke jorden. Jorddyrkingen er faktisk kinesernes himmel. De tenker ikke på noe hinsidig i liv, men vet til gjengjeld hvilke veger som er de rette her på jorden. Kinesernes fornemste egenskaper er urokkeligheten i moral og framforalt i slektsmoral. De trenger ikke og har ~~ikke~~ heller aldri trengt noen trussel om evig pine for å gjøre det som er rett. (En skal selvfølgelig ikke se bort fra det faktum at fremmede ideer, så som bolsjevisme o.l. også har virket nedbrytende på det kinesiske folk.)

I India ser vi en nesten motsatt struktur i folkene sosialbiologisk sett. Mens dyktige Kinesere kan arbeide seg opp i et høyere samfunnslag enn det han ble født i, er den sosiale posisjonen i India "evig og uforanderlig". Den som er født i en kaste må holde seg der, han og hans etterkommere til evig tid. Skillet mellom kastene er uoverstigelig. Disse kastelovene ble foreskrevet av Manu som har laget et lov-verk for bramanerne, overklassen i India fra gammelt av. Bramanerne var av nordisk blod og fikk disse lovene fordi de ikke skulde blande seg med befolkningen for øvrig. Deres rase skulde holdes ren, men noe blodsblanding var allerede inntrådt da lov-verket ble gjort effektivt så rent nordiske ~~ikke~~ er heller ikke bramanerne. Men en ser framleis en meget stor forskjell på dem og på befolkningen for øvrig, et visst nordisk særpreg rasemessig sett er det enda hos dem, noe som ikke forekommer for inderne for ellers.



Lovene stiller sine krav bare til bramanerne, de øvrige kastene anbefales bare å følge bramanernes eksempel. Slechtslovene er meget omfattende. De fyller hele tredje bind av Manus lov-verk og inneholder meget inngående forskrifter for ekteskap og familieliv. I motsetning til kineserne som er et jordbundet folk, er inderne et metafysisk folk, som en sier. Hele livet deres er viet det hinsidige. De er fatalister, noe vi ser tydelig i deres forhold til den engelse utbytterpolitikken. De har aldri gjort annet enn passiv motstand, alt som skjer er nemlig bare trinn på frelsens veg. Ekteskap og fruktbarhet er derfor hellige ting og betinger derfor også den høyeste lykke. "Forplantning er en hellig plikt", sier Manu.

Det er to lovbud om forplantningens hellighet som er meget viktig i den anledning. "Brudgommen skal omhyggelig prøves i mannbarhet", sier Manu. Men brudens helse skal også være førsteklasses. Derfor befales det bramaen at han skal ta en hustru av en stor familie skriftlærde som er berømt med minst 10 menn, men ikke hvis denne familien er belastet med arvelige sykdommer. Forskeren Nossig sammenfatter denne lovgivningen i følgende ord: "Lovgivningen fordrer kontroll av sanitær art med begge parter før ekteskapet, den hindrer ekteskap som vilde forløpt uten kjærlighet og uten barn, og den utelukker risiko for arvelig belastning avkom." Resultatet er at den eldgamle bramanerkasten enda i dag lever like godt og at den er i besittelse av høy kultur og stor livskraft.

Perserne var også et herskerfolk som bygget opp en høy kultur som imidlertid etter en tid gikk under. Ca. 600 e.k. som følge av at muhammedanerne utryddet den. Også hos perserne sto familien fra først av høgt. Det verste som kunde hende de gamle persere det var å være barnløse, for da var broen over til paradiset stengt for dem. Det første englene spør ham om, er om han har etterlatt seg noen på jorden til å erstatte ham. Må han svare nei, slipper han ikke forbi. Zarathustra den nordiske vismannen og religionsstifteren som levet i perser-riket ca. 500 f.k. vilde fåre folket til renhet og evig liv. Men hans formaninger ble dessverre til fånyttes. Perserne levet i mangegifte, de utartet etterhvert i utsvevser og perversjoner som til slutt fordervet folket. Jødernes oppstand som ble satt ut i livet ved Mardocheais og Esters intriger, var dråpen som fikk begeret til å flyte over. 76.000 persere ble drept, og hele riket bukket like etter under for Alexanders framstormende legioner.

Egypterne er det første folket som vi hører om i verdenshistorien. De er også forsvunnet som kulturfolk, men alle tiders største minnesmerker over de døde står igjen som minne om deres kultur. Denne egypternes måte å hedre sine døde på var for øvrig et typisk nordisk rasetrekk. Egypterne har stått meget høgt i lægekunst, men til tross for en meget høgt anlagt vitenskapelig hygiene klarte de ikke å holde rasen ren. De hadde vidtløftige regler for vask, klesdrakt, næring og faste, men slektskulturen var til tross for at jorddyrkingen var meget viktig hos dem, ikke instinktsikker nok hos dem til å verne om blodsverdiene. Delvis kom nok dette av at Egypt lå, og ligger, i et brennpunkt, land-et var et gjennomgangsted hvor all verdens folkeslag ble samlet. Dette førte med seg bløsblandinger som funnene i utgravningene tydelig viser. Resultatet var at egypterne ble liggende under for de fremmede som strømnet inn i riket og landets storhet gikk tapt. Lovene satte heller ikke noen faste (grenser) bestemmelser og påbud, kongene gav nemlig folket bare formaninger, råd og en følge av dette var at lastene forfleret seg og forverret seg. Til slutt

klarte ikke engang de renrasede faraoene å holde riket sammen fordi folket var bastardisert, allt falt sammen som et korthus, og det eneste som er igjen er minnene om den fordums storhet.

Jødene er parasitter som lever på alle andre og som i alle tider har gjort det. Vi vet at jorden adler, at jorddyrking er den første kultur. Når vi så vet at jøden aldri har dyrket jorden, at han ikke på et par tusen år har hatt sitt eget land, men bare levet som småflokker rundt omkring i landene som snyltere på andre folk, hvorav kan det komme at jødene likevel er et av de sterkeste folkene på jorden? Vi har hørt om samholdet deres. Men lovene for rasedyrkingen er lite kjent. Vi skal derfor komme litt inn på dem. Kanskje kan vi lære noe vi har bruk for, og ihvertfall kan vi lære å ta oss iakt for jøden og jødens makt. Grunnen til den særstillingen som jødene har, er å finne i den sterke religionen og slektskultur som jødesamfunnet heit fra begynnelsen av var bygget på. Med klokt beregnet framsynthet har de politiske førerne i dette folket, profetene, forstått å benytte seg av jødernes medfødte slektsfølelse for ved hjelp av raselovene å utvikle en slektskultur som fikk religionens kraft, noe som lett lot seg gjennomføre fordi profetene opptrådte som Jahves (den jødiske gud) talsmann. Det er fra denne slektskulturen og fra raselovene som slektskulturen bygger på at jødene suget kraft til en varig framtid. Det ble likeledes knyttet en forjettelse til denne religionen.

Vi skal her se på raselovene. Jødernes store hovedoppgave er "å være fruktbar og å fylle jorden". Fire barn er det minste en jødefamilie må ha hvis den skal bli ansett. På Kristi tid var 10-12 barn det alminnelige, noe som ikke forekommer så sjelden enno, men dengang var det altså alminnelig. Et ekteskap som har vart i to år uten avkom måtte oppløses i følge loven. Et av slektslovens første bud var at mannen skal stifte familie, og tidlig ekteskap er også påbudt av profetene, av "Skriften". Tacitus forteller synlig imponert at: "det å avle barn ikke var noe blott og bært til lyst, et kroppslig innstinkt, men at driftslivet er ledet av en overordnet makt, og er ledet til fruktbarhet."

Men jødene gikk videre. De stanset ikke ved rent masseoppdrett, de søkte også ved sine bud å verne om det beste arvestoffet. De innså nemlig at det var av stor betydning om de beste familiene gikk foran i barneavl. De ledende familier som vi kjenner fra skriften er nesten alle sammen barnerike. Førrende menn fikk førrende menns døtre til ekte. At en stor mann døde barnløs gjorde ham ulykkelig, og blant folket ble det regnet som en stor synd. Blant jødernes andre raselover finner vi forbudet mot raseblanding. Intet annet folk har trukket så strenge grenser mellom sitt eget folk og dets rettigheter og andre folkeslag. Andre folkeslag kan nok ha forbud mot blanding med fremmede folkeslag, men jødene regner seg, og bare seg for å være menneske, vi andre er i følge Talmud alle sammen urene dyr. Denne grubnbetingelsen for folkets beståen var på det strengeste innskjerpet, og Mosebøkene krever ubetinget utelukkelse av fremmede raser. I den nyere tid har vi sett at enkelte jøder gifter seg kvinner som ikke er jøder. Men de blir da øyeblikkelig utstøtt av jødefolket, de blir ikke tålt i jødernes "hellige samfunn" synagogen, og deres etterkommere blir også regnet for utstøtte. Når det gjelder jødiske kvinner, er forholdet imidlertid noe annet. Det er nemlig i jødefolket som hos de fleste andre flertall av kvinner. Derfor kan, ihvertfall i den nyeste tid en kvinne gifte seg utenom jødefolket uten å bli utstøtt. Hun hjelper derfor ofte til med å skaffe avkom med 50% jødeblod der hvor det ellers ikke hadde vært noe.

Profetene advarer også mot at en gifter seg med en pike som en ikke kjenner familien til. I tilfelle av antatt arvelig sykdommer forbys individet å forplante seg. Dette er således tilfelle ved epilepsi og spedalskhet som vår nokså utbredt sykdom i gammel tid. Jødene hadde således en hel del preventive lover, men som helhet kan en si at de positive lovene, de som skulde fremme det gode arvestoffet var sterkere enn de negative som skulde begrense de ~~negative~~ dårlige. Dette er da antagelig grunnen til at en alltid har kunnet konstatere en iøyefallende forskjell mellom mange høgt begavede jøder og laverestående.

Denne slektsfølelsen, Rasesolidariteten deres og den dermed følgende hovmodige måten å se ned på andre folk på, sammen med den økonomiske sansen som tillot og tillater dem å snyte gojim (ikke-jødene), men ikke sin bror, som de ikke engang hadde høve til å ta rente av, har gjennom hele historien vært en av hovedgrunnene til at jødeforfølgelsene har måttet komme. Samfunnene har stadig måttet gjennom all historisk tid søke å kvitte seg med denne parasitten, og dette tiltaket ble ofte gjort med voldsomme midler. Slik var det tilfelle hos egypterne, hos perserne, hos romerne. I nyere tid hos spanierne og etterhvert hos en rekke kulturfolk. I Norge fikk vi vår anti-jødelov i 1814, Og også i USA ble det advart mot jøden. (Det var Benjamin Franklin som var talsmannen, men han fikk ikke gjennomført sitt forslag. Han var frimurer.) Vi vet ennvidere at Marthin Luther i sin ungdom kalte jøden for djevelens verk, og utallige er ellers også de som har forsøkt å blinkvitt dem. Men trass i alt, de har forstått å klore seg fast på et vis, så om en jaktmark ble før het for dem, har de alltid sørget for å få nye. Derfor består jødefolket den dag idag, ikke som noen fortidslevning, men som en alt for levende virkelighet. Hvis en vil spørre seg om jødene av biologiske grunner også vil komme til å overleve det 20de århundre, kan vi ikke se bort fra at utenom de sterke antisemittiske tiltakene som blir satt iverk i land etter land, så har jødene selv også mer og mer mistet sin respekt for de gamle budene. Deres moral er i oppløsning, den umorale de har preket for oss er smittet over på dem selv fordi moralen i stor grad har mistet sin vesentlige støtte, religionen. Materialismen ser ut til som sådan å være blitt religion for de toneangivende men likevel synes jødene i kraft av sitt sterke arvestoff å kunne overleve selv vår tids biologiske farer.

Så kommer vi til de to statene i antikkens Hellas, Athen og Sparta. Atheneren er verdensborg er, han hadde faktisk sitt internasjonale syn, han lot landet ligge åpent for alle som ville komme, og det var heller ikke noe forbud for Atheneren mot å reise å velge seg en annen jord enn fedrenejorden til heim.

Spartaneren derimot sto under trussel om dødsstraff om han søkte å svikte forfedrenes jord. Og fremmede fikk ikke uhindret lov å ferdes som de vilde. Når et sendebud kom til Sparta ble han møt ved Lakedæmon av vekten som fulgte ham gjennom byen. Alene fikk han ikke bevege seg.

Athens krefter rettet seg 100% utad, Spartas like mye innad. Dette er kanskje en mild overdrivelse, men der er ikke mange og store avvikelser. Resultatene viste seg også, Athen ble omtrent mennesketom, og Sparta stivnet i et evig kretsløp omkring seg selv. Ifølge denne merkelige forskjellen mellom de to bysamfunnene måtte derfor også slektslovene deres utvikle seg fullstendig forskjellig.



I Athen vant grunnsetningene om den enkeltes frihet og lykke og de humanistiske ideene om alle menneskers likhet meget stor tilslutning, og stadig i større og større grad. Følgelig var det en mangfoldig og skjønn individuell utfoldelse i kunst og vitenskap så lenge herligheten varte. Men p.g.a. denne friheten, denne tøylesløse friheten kan en si, forfalt de rasemessige verdiene temmelig fort. Athen ble snart et døende samfunn som forfalt i selvbeundring, athenerne ble talere som dyrket talekunsten som sådan, de ble teoretikere, de ble filosofer som dyrket filosofi-en som et mål i seg selv.

I Sparta var forholdet annerledes, fullstendig motsatt. Aldri har det vel i historien eksistert to så diametralt motsatte samfunn på en gang, og det til å med så nær hverandre. I Sparta var staten alt. Den enkelte gikk med hele sitt vesen og hele sin tilværelse opp i den. Samfunnet, fellesskapet var et kosmos, en enhetlig av mangfoldige deler. Den spartanske forfatning ble etter sagnet gitt til Lykurg etter befaling av Apollo. På samme måten som den mosaiske loven, føres den altså tilbake til et guddommelig utspring. Grunnloven er at alle borgere tjener samfunnet og intet annet. Alle individuelle interesser er bannlyst, alle personlige drifter utslettes, alle viktige funksjoner er felles: Felles krig, felles fester, felles legemsøvelser, felles måltider og felles oppdragelse av barna. Faktisk et slags kommunistisk system. Men det hadde ikke noe ~~med~~ av den moderne kommunismens egenskaper, alt sammen var basert på idealisme, så uttrykket må ikke misforståes. I alle ting rådet streng manns-tukt og måtehold. Men Sparta var ikke en stat som ~~bygget~~ var bygget opp på disse lovene med henblikk på krig som atheneren Aristoteles hadde mistanke om. Nesten aldri søkte Sparta krig, når det ble overfalt og slo fienden tilbake, forfulgte det aldri sin seier, det var fornøyd når fienden var vekk, og i hele sin blomstringstid gjorde det ikke en eneste erobring. Den spartanske stat er bare et virkelig kunstverk, dannet ut fra en åndelig nødvendighet, uten annen hensikt enn å være seg selv og kjenne lykken ved å leve etter sin egen indre lov. Sparta ble eldre enn Athen, og det ble også forskånet for borgerkriger, det holdt seg lukket og stolt. Athenerne glemte ~~sine~~ i sin selvopptatthet hvordan stammen skulde vernes mot å dø i sin skjønneste blomstring, spartanerne fikk som sin første lærdom av oraklet i Pythos at de skulde hedre og holde vedlike sine slektsverdier. Deres høyeste mål var å oppdrette sunde barn. Omsorgen for barna begynte allerede med foreldrene. De unge pikene ble herdet ved legemsøvelser for å sette dem istand til å føde sunde barn og føde lett. De gikk meget lett påkledd for å venne seg til vær og vind. Borgerne ble på mange måter oppmuntret til å gifte seg og formere seg. Således hadde f.eks. spartanerne høgtidelige opptog av nakne unge piker som også hadde veddekamper, idretts-leker som de unge mennene var vitner til. Peppersvenner hadde ikke adgang her, og de var forøvrig utsatt for all slags hån. Disse pikelekene var faktisk et slags ekteskapsmarked. Her fant da den sterke mannlige ungdommen sterke livsledsagere som kunde skaffe slekten og staten det beste avkom. Brudgommen måtte for-øvrig røve bruden, og han fikk bare være hos henne i hemmelighet en kort tid av gangen, resten av natten måtte han tilbringe på sovesalen sammen med de øvrige mennene. Alt hadde bare en ~~en~~ eneste hensikt, de sundest mulige barn for staten. Hele Sparta var med et moderne uttrykk en treningsleir. Gifte seg med svake var selvsagt forbudt. Å gifte seg med kvinner av fjemmed her-komst ble det faktisk ikke høve til, men forbudet sto da der det også. Det gjaldt ikke som hos hebrøerne først og fremst å få mange barn, kvaliteten var som første bud satt i høgsetet. Barnet tilhører samfunnet allerede fra fødselen av. Foreldrene hadde bare begrenset rådighet over det, og før det fikk lov å leve opp måtte det kontrolleres av statens eldste.



Var det vanskapt eller svakt, ble det kastet ut for i avgrunnen fra berget Taygetos.

Athen døde ut først og fremst p.g.a. sin moralske slapphet. Sparta døde også ut til slutt, men spartanerne døde med ære, med større ære enn kanskje noe annet folk vi har lært om. I slaget ved Termopylene døde spartanerne til siste mann i kamp mot en fantastisk overmakt.

Romerne var familiefolket over alle andre. Alle forhold innen familien var retslig ordnet. Faren, pater familias, er uinnskrenket herre, han er dommer, prest og befalingsmann på en gang. Eget hus og barnerikdom er for den romerske borger livets mål og kjerne. Døden er intet onde for den enkelte, den er nødvendig, men dør huset eller familien ut, er det en ulykke for hele samfunnet. Cicero forteller at ugifte menn måtte betale en spesiell ungkarsskatt, mens fedre som fikk tvillinger med sine hustruer fikk bidrag av staten. Ekteskapet var hellig og ble inngått ved religiøs vielse, men den gamle tukten besto ikke lenge. Herskerfolket holdt ikke erobrersfolkets moral. I alle forhold fikk løse seder og ubeherskethet innpass i Rom. De gamle familiebåndene ble oppløst, prostitusjonen grep om seg, kjønnslige perversjoner og utsvevelser gikk det mote i, selvødeleggelsen sendte romerne for full fart ut for stupet. Borgerne avlet ikke barn mer, de åndet bare for den biologiske nytelsen, riket måtte stadig frigi treller for å kunne fornye nasjonen og til slutt besto nasjonen, folket, etter hva Plinius forteller, av nesten bare frigitte treller. De fortrenget de degenererte romerettlingene fullstendig, og dermed er Roms saga slutt.

Det gode ved de gamle kultur-rikenes arvelover stemmer forbausende godt med germanernes. Germanerne ble av middelhavsfolkene regnet som barbarer selv etter Romer-rikets fall, de hadde nemlig ikke den forfihede polituren som de degenererte, men historieskriverne beretter med respekt at de pleit ha en hustru, noe som var uhørt hos barbarer forøvrig. "Det var noen unntak. Men dette kom ikke av ukyskhet, det var adelige som for slektens skyld inngikk flere giftermål. Bruden bringer ikke medgift inn i ekteskapet, hun får derimot gaver av mannen, hennes foreldre og slekten tar imot gavene som ikke består av pynt og fjas, men kveg, en sadlet hest, skjold, spyd og sverd. Med slike gaver tas hun imot som hustru, og til gjengjeld overrekker hun sin ektemann et våpen. Dette betyr for dem det sterkeste bånd, en hemmelighetsfull vielse, en trolovelse for gudene. Kvinnen skal i ånden være ~~mannen~~ med mannen i hans nød, i hans farer, hun skal dele både fredens og slagets dag sammen med ham. til dette manes hun av tyren, den sadlede hest og våpengavene. Ektefellene lever i streng tukt, og ekteskapsbrudd kan telles hos disse folkene. Å begrense barnetallet eller drepe nyfødte avskyr de. Gode seder gjelder mer for dem enn de gjør hos noen andre. Moren skyver ikke barnet over på trellekvinne, hun ammer det selv. Forholdsvis sent og med friske sanser uten forutgående "opplevelser" kommer de unge sammen for å bringe slekten videre. Kraft parret med modenhet, og foreldrenes kraft lever opp igjen med barna. Sønnene er alltid arvtagerne. Testamentet er et ukjent begrep. Hvor sønnen mangler, tilfaller arven først brødre derpå fettere og onkler. Jo flere nærmere og fjernere slektninger en har, jo mer velsignet er alderdommen."

Ja, dette var den romerske historieskrivers karakteristikk av vår nordiske slektsfar, germaneren som romerne alltid kalte ham.

Hvilke slutninger kan vi så trekke av den gamle historien?

Det første vi legger merke til er at det nordiske mennesket er bærereren av all kulturell utvikling.

For det annet ser vi at hvor det nordiske blodet har vært overveiende, der har det germanske prinsippet, førerprinsippet, vært rådende; dvs. at kongen, høvdingen eller føreren er valgt av likemenn til å føre (styre) samfunnet. Han har stått ansvarlig overfor fellesskapet for hvorledes han har løst sine oppgaver. I de andre kultursamfunnene har de derimot dannet en herskerklasse, som regele bestående av nordiske mennsker som så har hersket over de andre og som dermed har bestemt retningen. Det er ikke sin egen kultur folkene i disse landene har bygget opp men de har vært redskaper for herskernes kulturskapende evner. Når da herskerklassen døde ut fordi den var for liten eller fordi den blandet blod med befolkningen forøvrig, så kunde de kulturbærende folkene holde på det de engang hadde frembrakt, mens de kultur-ødende også lot den kulturen som var vokset opp, gå til grunne.

Det er som vi ser det nordiske mennesket som er kulturskaperen og statsbyggeren. Derfor er det også det nordiske mennesket som nå søker å skape et enda større fellesskap, nemlig samling av hele den nordiske rasen.

Denne samlingen er uomgjengelig nødvendig for å sikre rasen fortsatt beståen. Det er idag den største oppgave som vi noengang har vært stilt overfor.

Vi kan sammenfatte det nordiske menneskes livsvilkår ganske kort:

1. Det nordiske menneskets kamp for sin eksistens siden det stod fram i historien.
2. Det nordiske menneskets ekspansjon og styrke som følge av forplantningen og blodets renhet.
3. Det nordiske menneskets livsrom som vilkår for dets livsutfoldelse.
4. Det nordiske menneskets avhengighet av en samordning av sine krefter, dannelsen av det store fellesskap som grunnlag for indre og ytre fred og sikkerhet.